

Така, безъ интересни действия и отъ дветѣ страни, мина цѣлиятъ день.

На 18 августъ, до пладне, противникътъ непрекъснато обстрелваше съ пушеченъ, картеченъ и артилерийски огънь предъ цѣлия фронтъ на полка, а предъ участъка на 2-а дружина хвърли бомби. Къмъ 3 ч. сл. пл. той настѣпи съ голѣмъ устремъ, обаче, посрещнатъ отъ нашия силенъ пушеченъ и картеченъ огънь, бърже се завърна въ окопитѣ си. Презъ този день противникътъ настѣпи съ двойно по-голѣми сили и срещу 1-ва дружина, която съ тежки загуби посрещна атаката, прикова на мѣсто противника и съ една смѣла атака го отхвърли въ окопитѣ му.

Презъ цѣлата нощъ боятъ не утихна.

Къмъ полунощъ командирътъ на полка полковникъ Христовъ предаваше на своя адютантъ новитѣ си заповѣди въ връзка съ заповѣдта, която бѣше получена. Трѣбваше да се атакува здраво укрепилитѣ се на „Митиризь-тепе“, „Шопа“ и „Джемаатъ-ери“ 6. п. сръбски полкъ съ неговитѣ 12 картечници, автоматични пушки, бомбохвъргачки и минохвъргачки. Една неприятелска тежка батарея и една полска, доволствувани изобилно съ снаряди, биеха въ флангъ цѣлото разположение на нашитѣ части.

На 19 сутринята положението бѣше следното:

а) 13-а рота на лѣвия брѣгъ на р. Бродъ срещу „Шопа“, и напраздно търсене на свързка съ 55. полкъ.

б) Срещу най-западния гребенъ на Митиризь-тепе, подъ началството на поручикъ Овчаровъ, 7-а рота произвежда разузнаване.

в) Срещу сръдния гребенъ, подъ началството на капитанъ Александровъ, 6-а и 8-а роти и 2 картечници.

г) Срещу източния гребенъ — капитанъ Инзовъ съ 5-а и 15-а роти.

Въ дружинна поддрѣжка—10-а рота, а въ полкова—11-а и 12-а роти, подъ началството на майоръ Спасовъ.

Въ 10 ч. пр. пл., по даденъ сигналъ, ротитѣ почнаха безмълвно, въ гжсти вериги, да пълзятъ по непристъпнитѣ урви къмъ сръбскитѣ окопи. Затракатъ злобно картечницитѣ отъ незнайнитѣ си легла, загърмяватъ батареитѣ и скоро всичко се слѣ въ единъ невъобразимъ трѣсъкъ, който разлюшка простора. Гжстъ черенъ димъ забули кждравитѣ плещи на планината и притисна отреклитѣ себе си герои.

Кървавиятъ предговоръ на страшната каймакчаланска легенда започваше. Изплашени отъ адския ревъ на пушечнитѣ и топовнитѣ гърмежи, птицитѣ литнаха на възбогъ и изчезнаха въ безкрая. Доловетѣ заехтѣха въ отгласъ и цѣлата гора заплака. Слънцето, засѣнчено отъ дима на изригващитѣ фугаси, почервенѣ, и сякашъ потѣна въ кръвъ.

И всрѣдъ този хаосъ, въ който смъртта бѣше всичко, а животътъ нищо, една шепа българи съ чиличени сърдца изправиха мъченическитѣ си тѣла, за да дадатъ вѣченъ примѣръ на поколѣнията, че родината е най-скъпото за българина.